

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖ, ମୋର ମନ ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ଲାଗୁଛି, ନା କୌଣସି କରମ ସମ୍ବନ୍ଧ ସହିତ ଲାଗି ରହୁଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ଦୁଇଟି କଥାର ଚାର୍ଟ ପ୍ରତିଦିନ ଦେଖିବା ଦରକାର ?

ଉତ୍ତର:- “ଯୋଗ ଏବଂ ଚାଲି ଚଳନ”ର ଚାର୍ଟ ପ୍ରତିଦିନ ଦେଖ । ତେଜ କର କୌଣସି ଅପସେବା କରି ନାହିଁ ତ ? ସର୍ବଦା ନିଜର ମନକୁ ପଚାର ମୁଁ କେତେ ସମୟ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛି ? ନିଜର ସମୟକୁ କିଭଳି ଭାବରେ ସଫଳ କରୁଛି ? ମୁଁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଅନୁକରଣ କରୁନାହିଁ ତ ? କାହାର ନାମ-ରୂପ ସହିତ ମୋର ମନ ଲାଗି ନାହିଁ ତ ?

ଗୀତ:- ମୁଖତା ଦେଖଲେ ପ୍ରାଣୀ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏକଥା କିଏ କହିଲେ ? ବେହଦର ବାବା କହିଲେ ହେ ଆତ୍ମାମାନେ । ପ୍ରାଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା । କହୁଛନ୍ତି ନା — ଆତ୍ମା ବାହାରିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାଣ ବାହାରିଗଲା । ଏବେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । କେବଳ ଏହି ଜନ୍ମକୁ ଦେଖ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯେବେଠାରୁ ତୁମେ ତମୋପରଧାନ ହୋଇଛ, ସିତିରୁ ତଳକୁ ଖସି ପଡିତ ହୋଇଛ ତାହା ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତାକର । ନିଶ୍ଚୟ ପାପ କରିଥିବ, ଏହା ବୁଝିବାର କଥା । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରହିଛି, ଏହା କିପରି ଜଣା ପଡିବ । ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ମୋର କେତେ ଯୋଗ ଲାଗୁଛି! ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ଯେତେ ଭଲ ଯୋଗ ଲାଗିବ ସେତେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା କହିଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗନ୍ଧାରେଣ୍ଟି ଦେଉଛି ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ହୃଦୟ ଭିତରକୁ ଦେଖ ଆମର ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସହ କେତେ ଯୋଗ ରହୁଛି ? ଯେତେ ଆମେ ଯୋଗ ଲାଗାଇବା ପବିତ୍ର ହେବା, ସେତେ ପାପ କଟିବ, ସେତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ । ପବିତ୍ର ନ ହେବ ତ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଏପରି ମଧ୍ୟ କେତେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସାରା ଦିନରେ ୧୫ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର — ମୋର ହୃଦୟ ଶିବବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ଅଛି ନା କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ସହିତ ଅଛି ? କରମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟମାନଙ୍କ ସହ ଅଛି ? ମାୟା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପକାଇବ ନା! ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବ ଯେ ମୋର ଅବସ୍ଥା କିପରି ଅଛି ? ଶିବବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ମନ ଲାଗୁଛି ନା କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ସହିତ ମନ ଲାଗିରହିଛି ? ଯଦି କରମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଅଛି ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ମୋର ବିକରମ ବହୁତ ଅଛି । ଯାହାକି ମାୟା ଖାଲରେ ପକାଇ ଦେଉଛି । ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ପାରିଥା’ନ୍ତି, ଆମେ ପାସ୍ ହେବୁ ନା ନାହିଁ ? ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢୁଛୁ ନା ନାହିଁ ? କରମ ଅନୁସାରେ ତ ଆ’ନ୍ତି ନା । ଆତ୍ମାକୁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯଦି ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ସେଥିରେ ପବିତ୍ରତା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ । ଆସିଥିଲ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ଯିବ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ । ପତିତ କେବେ ବି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ନିଜର ହୃଦୟକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର - ମୁଁ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଉଛି ନା ଆଉ କାହାକୁ ମନେପକାଉଛି ? ଏକଥା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ପଛରେ ବସିଥିବା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କର ମନ ବିଚଳିତ ହେଉଥାଏ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ଚାଲି ଚଳନ (କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ) ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ସମରଣ କରି ନିଜର ମୁଣ୍ଡରୁ ପାପର ବୋଝକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ହେବ । ପାପର ବୋଝକୁ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖି ବସ୍ତ୍ରତା ହାଲୁକା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସହିତ କେତେ ଯୋଗ ରହିବା ଦରକାର । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସମୟ ପାଖେଇ ଆସୁଛି । ଶରୀର ଉପରେ କୌଣସି ଭରସା ନାହିଁ । ଅତୀତ କିପରି ସବୁ ଦୁର୍ଘଟଣା ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତ’ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁର ସମୟ ଚାଲିଛି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କରି ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସାରା ଦିନର ଯୋଗ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ଚାର୍ଟ ଦେଖିବା ଦରକାର । ମୁଁ ସାରା ଦିନରେ କେତେ ପାପ କରିଛି ? ମନ ଓ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଥମେ ବିକରମ ହୋଇଥାଏ ତାପରେ କରମରେ ହୋଇଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିୟମ ସଂଗତ ବୁଦ୍ଧି ମିଳିଛି କି ଆମକୁ ଭଲ କାମ କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର ମୁଁ କାହାକୁ ଧୋକା ଦେଉ ନାହିଁ ତ ? ଫାଲ୍ତୁ ବା ମିଛ କଥା କହୁନାହିଁ ତ ? ଅପସେବା କରୁ ନାହିଁ ତ ? ଯଦି କେହି କାହାର ନାମ-ରୂପରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଯଦ୍ଵ ପିତାଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ରୁହ । ଆମକୁ ଏହା ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିନ୍ତା ମିଳିଛି । ଯଦି ଆମେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବା ନାହିଁ ତେବେ ଆମର ଗତି କ’ଣ ହେବ! ଏହି ସମୟରେ ଅବହେଳା କଲେ ପଛରେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ତ୍ତ ପଦ ପାଇବାର ଥିବେ, ସେମାନେ ନିର୍ତ୍ତ ପଦ ହିଁ ପାଇବେ । ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ବୁଝିପାରିବେ ଆମକୁ କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ମନ୍ତ୍ରର ଦେବାକୁ ହେବ କି ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ସମରଣ କର । ଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମିଳିଛି । ଏହି କଥାକୁ ଦୁନିଆବାଲା ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ହିଁ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ

ମନେପକାଇବା । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଢଞ୍ଚନା ତ ମିଳିଗଲା । ପୂର୍ବଦିନ କୌଣସି ନା କୌଣସି ନୂଆ ନୂଆ ବିଷୟ ତ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଉଛି । ଯେପରି ବିରାଟ ରୂପର ଚିତ୍ର ଅଛି, ଏହା ଉପରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ । କିପରି ବର୍ତ୍ତମାନରେ ଆସୁଛନ୍ତି — ଏହି ସିତି ଚିତ୍ରର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପାଖରେ ରଖିବାର ଚିତ୍ର ଅଟେ । ସାରା ଦିନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହୁ କି କିପରି କାହାକୁ ବୁଝାଇବି ? ସର୍ବତ୍ର କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବାଟ୍‌କର ସମ୍ପ୍ରତି ରହିବ । ବାବାଟ୍‌କର ସମ୍ପ୍ରତି ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ନିଜର ମଧ୍ୟସ୍ଥ କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମ ଉପରେ ୨୩ ଜନମର ପାପର ବୋଝ ଅଛି । ପାପ କରି-କରି ସତତସ୍ଥପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ହେଲା ପରେ ଆଉ କୌଣସି ପାପ କରମ କର ନାହିଁ । ମିଛ, ସଇତାନୀ, ଘର ଭାଙ୍ଗିବା, ପରର କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା — ଏହିପରି ଚଞ୍ଚଳତା ବା ତୁଗୁଲି ସଂସ୍କାର ବଡ଼ କଷ୍ଟକାରକ ଅଟେ । ଏଭଳି କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ବାବାଟ୍‌କ ସହିତ ଯୋଗ ଲାଗିନଥାଏ, ତେବେ କେତେ ପାପ ହୋଇଗଲା । ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ଆ'ନ୍ତି, ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟର କଥା କୌଣସି ଶତରୁକୁ ଶୁଣାଇ ବଡ଼ କଷ୍ଟ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ବଡ଼ କଥା ଦର୍ଶନ ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ସରବଦା ଢଞ୍ଚନ ରଚନା ବାହାରିବା ଦରକାର । ଓଲଟା ସିଧା ସମାଚାର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଜଣେ-ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଢଞ୍ଚନର କଥାବାରତ୍ତା ହିଁ ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ କିପରି ବାବାଟ୍‌କ ସହିତ ଯୋଗ ଲାଗାଉଛ ? କିପରି କାହାକୁ ବୁଝାଉଛ ? ସାରା ଦିନ ଏହି ବିଚାର ଆସିବା ଦରକାର । ଚିତ୍ରମାନଙ୍କ ସମମୁଖରେ ଯାଇ ବସିଯିବା ଦରକାର । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ଢଞ୍ଚନ ଅଛି ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଅନେକ ପରକାରର ଚିତ୍ରକୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ, ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ଏହିସବୁ କଥାରେ, ଭାରତ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏହିସବୁ କଥା ବୁଝାଇବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପରକାର ଅଛନ୍ତି, କେହି ତ ବୁଝିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଏହା ଦେଖିବା ଓ ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ । ବାହାରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଦେଖିବେ କିନ୍ତୁ ସେଣ୍ଟରକୁ କେବେ ଯିବେ ନାହିଁ । ଦିନକୁ ଦିନ ଦୁନିଆର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଖରାପ ହୋଇଚାଲିଛି । ଝଗଡ଼ା ବହୁତ ହେଉଛି — ବିଦେଶରେ ତ କ'ଣ କ'ଣ ହେଉଛି — ସେକଥା ନକହିଲେ ଭଲ । କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ନା । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ବୋମା ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ପାଖରେ ତ ବହୁତ ରଖିଛ ତେବେ ଆମେ କାହିଁକି ତିଆରି ନ କରିବୁ । ନଚେତ୍ ତୁମର ଗୋଲାମ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯାହା କିଛି ବିଚାର ଆସୁଛି ସବୁ ବିନାଶ ପାଇଁ । ତେବେ ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । କହୁଛନ୍ତି ଶତକର ପ୍ରଚାରକ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ପ୍ରଚାରଣ ଆଦିର ତ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଆମେ ତ ଭ୍ରମାନ୍ତର ଢଞ୍ଚନରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ । ମାୟା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ମୋର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବିକାରୀ କରିଦେଉଛି । କେତେ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଦେହ ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖ ନାହିଁ, ନାମ-ରୂପରେ ବାନ୍ଧି ହୁଅ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏପରି ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ ଯାହାକି, ଦେହର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିଦେଉଛି । ଏକଦମ୍ ନାକରୁ ଧରି ପକାଉଛି । କିଛି ବି ଜଣା ପଡ଼ୁନାହିଁ । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲ, କିନ୍ତୁ ଚାଲୁ ନାହାନ୍ତି । ରାବଣର ମତ ତୁରନ୍ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଉଛି । ରାବଣ ଦେଲୁ ଛାଡ଼ୁନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର ଏବଂ ବାବାଟ୍‌କୁ ମନେପକାଅ । ବାସ୍ ଏବେ ତ ଆମେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବୁ । ଅଧାକଳ୍ପର ରୋଗରୁ ଆମେ ମୁକ୍ତ ହେଉଛୁ । ସେଠାରେ ତ ନିରୋଗୀ କାୟା ହେବ, ଏଠାରେ କେତେ ରୋଗୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଗୌରବ ନରକ । ଯଦିଓ ସେମାନେ ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣ ଇତ୍ୟାଦି ପଢ଼ୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପଢ଼ିବା ଅଥବା ଶୁଣିଲାବାଲାଟ୍‌କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କିଛି ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଆଗରୁ ଭକ୍ତିର କେତେ ନିଶା ଥିଲା । ଭକ୍ତି ଦୃଢ଼ାରା ଭଗବାନ ମିଳିବେ, ଏହାକୁ ଶୁଣି ଖୁସି ହୋଇ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ । ତେବେ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି — ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଭକ୍ତି କରୁଛ ଏହା ତ ଭଲ କଥା ପୁଣି ଭଗବାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେପକାଉଛ! ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ଆସି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବେ । କ'ଣ ଫଳ ଦେବେ - ତାହା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୀତା ପଢ଼ିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବୁଝାଇବା ଦରକାର, ସେହିମାନେ ହିଁ ଆମ ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ଗୀତାରେ ପ୍ରଥମେ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଭଗବାନୁବାଚ । ତେବେ ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ ? ଭଗବାନଙ୍କର ତ ପରିଚୟ ଦରକାର ନା । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣିଗଲଣି - ଆତ୍ମା କ'ଣ, ପରମାତ୍ମା କ'ଣ ? ମନୁଷ୍ୟ ଢଞ୍ଚନର କଥାକୁ କେତେ ଭରସା କରୁଛ । ସେମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତି ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ଢଞ୍ଚନଠାରୁ ୩ କୋସ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଆରେ, ପ୍ରବିତର ରହିବା ତ ବହୁତ ଭଲ, ଏବେ ପାବନ ଦୁନିଆର ସ୍ୱାପନା, ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଶୁଣୁନାହାନ୍ତି । ବାବାଟ୍‌କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ... ମାୟା ପୁଣି କହୁଛି ବାବାଟ୍‌କ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ । ମାୟାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି ଶିବବାବାଟ୍‌କର ଢଞ୍ଚନ ଶୁଣ ନାହିଁ । ମାୟା ଏପରି ଜୋରରେ ଚାପୁଡ଼ା ମାରୁଛି ଯେ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଟ୍‌କ ସମ୍ପ୍ରତି ହିଁ ରହୁ ନାହିଁ । ବାବାଟ୍‌କୁ ସମରଣ ହିଁ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । କେବଳ ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଦେହଧାରୀ ମନେ ପଡ଼ିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍‌କର ଆଜ୍ଞା ମାନୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅବଜ୍ଞକାରୀ ହୋଇ କହୁଛନ୍ତି କି ଆମକୁ ଅମ୍ଭକର ସମ୍ପ୍ରତି ଆସୁଛି । ଦେହଧାରୀ ମନେ ପଡ଼ିଲେ ପୁଣି ଅଧୋଗତି ହେବ । ଏହି କଥା ପ୍ରତି ତ ଘୃଣା ଆସିବା ଦରକାର । ଏହା ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଛି-ଛି ଦୁନିଆ । ଆମ ପାଇଁ ତ ନୂଆ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦୁନିଆର ସ୍ୱାପନା ହେଉଛି । ତୁମକୁ ବାବା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ପରିଚୟ ମିଳିଛି ତେଣୁ ସେହି ପାଠପଢ଼ାରେ ହିଁ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜ ଭିତରକୁ ଦେଖ । ନାରଦର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରହିଛି ନା । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ କହୁଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଦେଖ, ମୁଁ ବାବାଟ୍‌କୁ ସମରଣ କରୁଛି ? କାରଣ ଯୋଗ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଶିବବାବାଟ୍‌କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ଆଉ କାହା ସହିତ ସନ୍ଦେହ ରଖିବା ଅନୁଚିତ । ଅନତିମ ସମୟରେ ଶିବବାବାଟ୍‌କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ଶରୀରରୁ ପ୍ରାଣ ବାହାରିଯାଉ । ଶିବବାବାଟ୍‌କର ସମ୍ପ୍ରତି ରହୁ ଏବଂ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ରର ଢଞ୍ଚନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଉ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ

ଚକ୍ରଧାରୀ କିଏ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ବ୍ରାହ୍ମପଣ୍ଡାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ କିଏ ଦେଲା ? ବ୍ରାହ୍ମପଣ୍ଡାମାନଙ୍କୁ ଏହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ କିଏ କରାଉଛନ୍ତି ? ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଦୟୋତିବିନ୍ଦୁ । ତେବେ କ'ଣ ସେ ମଧ୍ୟ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ? ହଁ ପ୍ରଥମେ ସେ ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବ୍ରାହ୍ମପଣ୍ଡାମାନଙ୍କୁ କିଏ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ କରାଇବ । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏବେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଉଛି, ସେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଚକ୍ରଧାରୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ, ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି, ତ୍ରିନେତ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଆମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆସି ଶୁଣାଇବେ । ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ନିଶ୍ଚୟ ରଚୟିତା ହିଁ ଶୁଣାଇବେ ନା । ରଚୟିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ହିଁ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ତେବେ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ମିଳିବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଶିବବାବା ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ କିପରି ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସିଛୁ । ନିଜେ ତ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉ ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସୃଷ୍ଟିର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ଯାହାକି ଆମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ତ ଶିବବାବା ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବା ହିଁ ଆମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ପତିତ-ପାବନ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ରଚୟିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର ଜୀବନକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମା ଯଥାପନା କରାଉଛନ୍ତି । କରନ କରାବନହାର (କରିକରାଇଲାବାଲା) ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଶିଖ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଅ । ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଅ । ତେଣୁ ଶିବବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଖରେ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଥିବାରୁ ତ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛି । ତେବେ ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଉଛ — ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ବାକି ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ପାପ କଟିଥାଏ । ସାରା ଦିନର ଚାର୍ଟ ବାହାର କର । ଯୋଗ ନ କଲେ ଚାର୍ଟ କ'ଣ ବାହାର କରିବ ! ସାରା ଦିନରେ କ'ଣ କ'ଣ କରିଲ — ଏକଥା ତ ମନେ ରହୁଛି ନା । ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଚାର୍ଟ ରଖିଥାନ୍ତି — କେତେ ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ିଲି, କେତେ ପୁସ୍ତକ କଲି ? ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଚାର୍ଟ ରଖୁଛ — କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲି ? କେତେ ଖୁସିରେ ରହି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଲି ?

ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଯାହା ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ତାକୁ ବାରମ୍ବାର ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ କର । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖ, ପ୍ରତିଦିନ ମୁରଲୀ ପଢ଼ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ମୁରଲୀରେ ଯାହା ପଢ଼ାଉଛୁ ଅଛି ତାକୁ ସବୁବେଳେ ମନ୍ଥନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଭାରତବାସୀଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବିଦେଶୀ ଅଧିକ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । କେତେ ବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ ମାତାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କୁ କେବେ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ନିଶା ସବୁବେଳେ ଚଢ଼ି ରହୁଛି । ଘରେ ବସି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଉଛି ଅଥବା ଅତୀତ ଶୁଣି-ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜ ଭିତରେ ଯାତ୍ରା କର ଯେ ମୁଁ କେତେ ଉଚିତ୍ ପଦ ପାଇବି ? ମୋର ଚଳଣି କିପରି ? କୌଣସି ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟର ଲାଳସା ନାହିଁ ତ ? ସେଭଳି କୌଣସି ଅଭ୍ୟାସ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ମୁଲ କଥା ହେଉଛି ଅବସ୍ଥିତିରୀ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହିବା । ତେଣୁ ନିଜ ମନକୁ ପଚାର ମୁଁ କାହାକୁ ସମରଣ କରୁଛି ? କେତେ ସମୟ ଅନ୍ୟକୁ ସମରଣ କରୁଛି । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ, ପାପ ମଧ୍ୟ ନାଶ କରିବାକୁ ହେବ । କେହି-କେହି ତ ଏପରି ପାପ କରିଛନ୍ତି ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି ଏହିଭଳି ଏହିଭଳି କର କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ପରବଶ ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାର ଅଧୀନ ଅଟୁ । ଆରତ୍ତା, ମାୟାର ବଶରେ ରୁହ । ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତରେ ଅଥବା ନିଜ ମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଁ କେତେ ଦୂର ପାସ ହୋଇପାରିବି ? କ'ଣ ପଦ ପାଇବି ? ଏଭଳି କରିବା ଦ୍ଵାରା ୨୧ ଜନ୍ମର କଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଯେତେବେଳେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ନାମ ଗନ୍ଧ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଆରତ୍ତା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏପରି କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଯଦ୍ଵିଧା ପିତାଙ୍କର ନିନ୍ଦା ହେବ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ନିୟମସଂଗତ ବୁଦ୍ଧି ମିଳୁଛି ସେହି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ଭଲ କରମ କରିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ପରସ୍ପରକୁ ଅଯଥାର୍ଥ ସମାଚାର ପଚାରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋଚନା କରିବା ଉଚିତ୍ । ମିଥ୍ୟା, ଶୈତାନୀ, ଘର ଭାଙ୍ଗିବା ଭଳି କଥାବାର୍ତ୍ତା ଛାଡ଼ି ମୁଖରୁ ସରବଦା ରତ୍ନ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ । କୌଣସି ଶୈତାନୀ କଥା ଶୁଣିବାର ନାହିଁ କି ଶୁଣାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ଅସରନତି ଖୁସିର ସମ୍ପଦତ୍ତିରେ ଭରପୁର ରହୁଥିବା ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ହୁଅ ।

ଖୁସିର ସାଗର ବାବାଙ୍କଦ୍ଵାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ ଅସରନତି ଖୁସି ରୂପକ ସମ୍ପଦତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି

ବି ପରିସ୍ଥିତିରେ ତୁମର ଖୁସି ହଜି ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମୋର ଏତେ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଭବିଷ୍ୟତ କ'ଣ ହେବ ? ବା ପରିବାରର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ...? ପରିବର୍ତ୍ତନ ତ' ହେବ ନା । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କେହି କେତେ ବି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି କିନ୍ତୁ ସବୁକିଛି ପୁରୁଣା ହିଁ ଅଟେ ଯାହାକି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛ କାରଣ ଜାଣିଛ ଯାହାବି ହେବ ଭଲ ହେବ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଡ୍ରାମାରେ ସବୁକିଛି ଭଲ ହିଁ ରହିଛି, କିଛି ବି ଖରାପ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏଭଳି ରାଜତ୍ଵର ଅଧିକାର ରହିଛି ଯାହାକୁ କେହି ବି ଛଡ଼ାଇ ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

- ଏହି ସଂସାରକୁ ଏକ ଅଲୌକିକ ଖେଳ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଗୁଡ଼ିକୁ ଖେଳଣା ମନେକରି ଚାଲ ତେବେ କେବେ ହେଲେ ନିରାଶ ହେବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***